

28/9- 24/II 2019

THE
NON-
HUMAN
ANIMAL
– Negotiating Bio-relations

FREDRIK STRID (SE), LENORE MALEIN (US), EVA KLASSON (SE),
MAUREEN GRUBEN (CA), REBECCA DIGBY (SE), LARS BRUNSTRÖM (SE),
SAARA EKSTRÖM (FI), GUNNHILDUR HAUKSDÓTTIR (ISL/DE)

CURATOR: REBECCA WIGH ABRAHAMSSON

UPPSALA KONSTMUSEUM

uppsalakonstmuseum.se | facebook.com/uppsalakonstmuseum | [instagram #uppsalakonstmuseum](https://instagram.com/uppsalakonstmuseum)

Den vetenskapliga termen för vad som är ett djur och inte människa – *the non-human animal* – kan tyckas förbryllande. En negation som definierar genom att säga vad något inte är. Det motsatta – *the human animal* – har en klang av något våldsamt, en driftstyrd varelse eller biologisk maskin utan förmåga till reflektion.

Utställningen *The Non-Human Animal – Negotiating Bio-relations* handlar om gränsdragningar mellan människan som djur och icke-mänskliga djur, hur positionerna förflyttas både inom naturvetenskaplig forskning och filosofi. Den antropocentriska världsbild som varit dominerande ifrågasätts allt mer. En bidragande orsak är kunskapen om att genusuppsättningen mellan arterna är mycket lika, samtidigt som livsförutsättningarna är så avgörande olika. Vad skiljer primaters förmåga att kommunicera eller yttringar av känslor åt mot människans, och kan vi tala om intelligens som är knuten till andra biologiska livsformer än vår?

Begreppet Antropocen beskriver den geologiska tidsålder där människan i sin vinst- och civilisationsiver drastiskt förändrat förutsättningarna för klimatet, såväl som jordens geologiska och ekologiska sammansättning. Vi lever i ett ohållbart system, med konkurrerande verklighetsbeskrivningar. Eller med Bruno Latours ord: "I praktiken är vi alla kontra-revolutionärer, som försöker minimera konsekvenserna av en revolution som har skett utan oss, mot oss, och samtidigt genom oss". (*Facing Gaia: Eight lectures on the new Climate Regime*, 2017) Utställningen *The-Non Human Animal – Negotiating Bio-relations* kan ses som en omförhandling av kulturhistoriskt givna roller i ett sökande efter nya former för samexistens mellan människan och andra arter. De åtta medverkande konstnärerna är verksamma på norra halvklotet; i Norden och Nordamerika, inkluderat Arktis. Genom främst tredimensionell konst och rörlig bild ger de olika estetiska och konceptuella ingångar till temat. Utställningen ingår också i ett större ramverk av samtal, dialoger och program som tagits fram i samarbete med Keri Facer, Zennström professor i Climate Change Leadership, Uppsala universitet, samt en grupp

forskare inom Animal studies, Biodiversitet vid Uppsala universitet och SLU (Sveriges Lantbruksuniversitet).

Så hur kan samspelet mellan människa och djur beskrivas? Filosofen Jacques Derrida visar i skriften *The Animal That Therefore I Am* (2008) hur definitionen av vad som är ett djur alltid sker i relation till idén om det mänskliga subjektet, och inte minst en cartesiansk uppfattning om språk och medvetande. Men insikten om att djur känner smärta och lider gör oss automatiskt till deras företrädare, samtidigt som just språket skiljer oss åt. Den i sammanhanget tongivande teoretikern Donna Haraway är inne på ett liknande resonemang. I skriften *Companion Species Manifesto; Dogs, Peoples and Significant Otherness* (2003) lyfter hon genom begreppet *significant otherness* fram skönheten i samspelet mellan i detta fall hund och matte. Det uppstår en kommunikation utanför språket som blir möjlig när olikheterna accepteras. Andra tänkare som ekologen David Abram strävar efter en mer holistisk livsstil och förespråkar radikalt annorlunda levnadssätt. I en konversation med Dougald Hine frågar han sig: "Vad skulle hända om vi erkände och hyllade det faktum att vi är djur?" (*Coming to Our (Animal) Senses*) och påpekar att så mycket i vårt tänkande och språk, skapar en distans. Abram uppmanar oss att stärka sinnen som hörsel, doft och syn för en skärpt upplevelse av nuet och resonerar kring att det vi kallar "animism" i själva verket handlar om en intuitiv vetenskap att allt levande har en egen agens och är sammanlänkat. Intresset för animism och den kunskap som urfolk har förvaltat och förvaltar är också ett spår i denna utställning. Liksom i klimatförändringens nya landskap är det ofta sammanlänkat med känslan av förlust.

Problemområdet är komplext och kanske kommer vi närmast begreppet *The Non-Human Animal* genom att i ett performativt undersökande pröva sinnliga perspektiv som lek, aggression och empati i dialog med de kulturella tabun som omgärdar oss. Här står det också klart att gränsen mellan djur och människa också går inom oss själva, ledsagade av etiska principer och normer.

The scientific term that distinguishes animals from humans – the *non-human animal* – may seem perplexing. A negation that defines something by saying what it is not. The opposite – *the human animal* – suggests something violent, a creature governed by urges, a biological machine without the capacity to reflect.

This exhibition, *The Non-Human Animal – Negotiating Bio-Relations*, explores the boundaries between the human animal and the non-human animal, how these positions are shifted in natural sciences and philosophy. The dominant anthropocentric world view is being increasingly challenged. One contributing factor is the knowledge that the genetic code of different species is remarkably similar, whereas the conditions for life are crucially different. What separates the emotional and communicative expressions of primates and human beings, and is it possible to speak of intelligence in biological life forms other than our own?

The concept of the anthropocene denotes a geological era in which the human hunger for profit and civilisation have dramatically altered conditions for our climate and the earth's geological and ecological composition. We are living in an unsustainable system, with conflicting descriptions of reality. Or, in the words of Bruno Latour: "In practice, we are all counter-revolutionaries, trying to minimise the consequences of a revolution that has taken place without us, against us, and, at the same time, through us." (*Facing Gaia: Eight Lectures on the New Climate Regime*, 2017) The exhibition *The Non-Human Animal – Negotiating Bio-Relations* can be seen as a re-negotiation of the roles given to us in cultural history, in the search for new forms of coexistence between humans and other species. The eight participating artists work in the northern hemisphere, in the Nordic countries and North America, including the Arctic. Using

primarily three-dimensional art and moving images, they offer various aesthetic and conceptual approaches to the theme. The exhibition is also part of a larger framework of discussions, dialogues and events created in collaboration with Keri Facer, Zennström professor of Climate Change Leadership at Uppsala University, and a group of researchers in Animal Studies and Biodiversity at Uppsala University and the Swedish University of Agricultural Sciences.

So, how do we describe the interaction between humans and animals? *In The Animal That Therefore I Am* (2008), the philosopher Jacques Derrida shows how the definition of an animal always relates to the idea of the human subject and, not least, a Cartesian notion of language and consciousness. However, the realisation that animals feel pain and suffering automatically makes us their representatives, while language itself sets us apart. The seminal theoretician Donna Haraway proffers a similar chain of thought. In *Companion Species Manifesto; Dogs, Peoples and Significant Otherness* (2003), the concept of *significant otherness* highlights the interaction between, in this case, dog and owner. The communication that arises beyond language becomes possible when the differences are acknowledged. Other thinkers, such as the ecologist David Abram, seek a more holistic lifestyle and advocate radically different ways of life. In a conversation with Dougald Hine, he asks himself, "What if we were to really honour and acknowledge the fact that we are animals?" (*Coming to Our (Animal) Senses*) and points out that so much of our language and ways of thinking creates aloofness. Abram prompts us to sharpen our hearing, smell and vision, to achieve a stronger sense of the now, and reflects that what we call "animism" is simply the intuition that everything has its own agency and is interconnected. The interest in animism and knowledge preserved and maintained by indigenous are also explored in this exhibition. Like the new landscape of climate change, they are often linked to a sense of loss.

The problem area is complex, and the best way to approach the concept of *The Non-Human Animal* is perhaps through performative examination, trying out sensual perspectives such as play, aggression and empathy in dialogue with the cultural taboos that surround us. Here, it also becomes clear that the animal-human boundary also runs through ourselves, accompanied by ethical principles and norms.

FREDRIK STRID (SE)

Exodus, 2019

Skulptur, acrystal / Sculpture, acrystal

Skulpturen *Exodus* gestaltar djur som lever nära människan. En del är husdjur som har en lång gemensam historia med människosläktet. Andra skulle mer klassas som skadedjur, som indirekt är beroende av vårt ekosystem. Konstnären Fredrik Strid har med skulpturen skapat en bild av djurens uttåg i ett tidevarv av migration och klimatflykt. Flyr de *från* eller *med* människorna?

De skulpterade kropparna är gjutna i svart acrystal. I ytorna syns spår av lerans textur. Det ser ut som de växer upp ur lerblocket som ett utsnitt av fossiliserade natur, eller mytiska organiska varelser. Vissa detaljer är gjorda i en naturalistisk stil, vilket skapar spänning mellan myt och verklighet. Flykten sker ordnat på led och varje djur bär med sig något. Som i en fabel finns en tydlig agens hos de olika individerna såväl som grupperna.

Fredrik Strid har i flera projekt intresserat sig för psykologin i interaktionen mellan människa och djur, samt på ett filosofiskt plan för människans kartläggningar och artklassificeringar av djurvärlden. Hans skildring i *Exodus*, där varje djur ges en personlighet och karaktär, är en kärleksfull handling som vittnar om samhörighet och samspel. Scenen understryker överlevnadssinstinkten och anknyter till den långsiktiga frågan - Vilka arter överlever människan och tvärt om?

Fredrik Strid (f.1973) bor och verkar i Månkarbo, Tierps kommun, där han även driver Persbo Studio med skulpturpark och konstnårsresidens sedan 2011. Utbildning: MA 2005 i bildkonst från Malmö konsthögskola och UCLA, Art Departement, Los Angeles. Utställningar i urval. Separat: Galleri 21, Malmö, Sverige. Grupp: Ystad konstmuseum, Sverige; Odor Water Limo, Mosjoen, Norge; Tape Modern, Berlin, Tyskland; Christine Price Gallery, Castleton Vermont USA; Malmö konstmuseum, Sverige; Kunsthaus Dresden, Tyskland, OR Gallery, Vancouver, Kanada. Stipendier [2019]: Tierps kommun, Iaspis.

The sculpture *Exodus* portrays animals that live near humans. Some are domesticated and share a long history with mankind. Others could be categorised as vermin, and are directly dependent on our ecosystem. The artist Fredrik Strid's sculpture creates a picture of the animals' exodus in an era of migration and climate refugees. Are they running *from* or *with* the humans?

The sculptural bodies are cast in black acrystal, where the surfaces show traces of the texture of the clay. They seem to grow out of the clay lump, like a section of fossilised nature, or mysterious, organic creatures. Some details are in a naturalistic style, causing a tension between myth and reality. The flight is orderly, in lines, and each animal takes something with it. As in a fable, both individually and collectively there is a distinct agency.

In several projects, Fredrik Strid has scrutinised the psychology of interaction between humans and animals, and, from a philosophical perspective, man's categorisations and taxonomies of the animal kingdom. His portrayal of each animal in *Exodus*, giving them personalities and characteristics, is an act of tenderness, demonstrating a sense of kinship and interaction. The scene emphasises the survival instinct and relates to the overarching question: What species will survive humankind and vice versa?

Fredrik Strid (b. 1973) lives and works in Månkarbo, Tierp Municipality (Sweden), where he also runs Persbo Studio, with a sculpture park and artist residence since 2011. Education: MA (2005) in Fine Arts, Malmö Art Academy and UCLA, Art Department, Los Angeles. Selected exhibitions. Solo shows: Galleri 21, Malmö, Sweden. Group exhibitions: Ystad Art Museum, Ystad, Sweden; Odor Water Limo, Mosjoen, Norway; Tape Modern, Berlin, Germany; Christine Price Gallery, Castleton, Vermont, USA; Malmö Art Museum, Malmö, Sweden; Kunsthaus Dresden, Germany; OR Gallery, Vancouver, Canada. Scholarships [2019]: Tierp Municipality, Iaspis.

LENORE MALEN (US)

Eve in Sheepland, 2019

Video 18 min

Lenore Malen har under de senaste tjugo åren intresserat sig för människans förhållningssätt till icke-mänskliga djur och arbetat huvudsakligen med filminstallationer och fotografi. Videoverket tillhör genren *ekologisk science fiction* och sätter fokus på människans ansvar för klimat och djurliv.

Filmen är en svart komedi i stumfilmens koncentrerade format, vilken spelades in som en improviserad performance. Två karaktärer, Eva och Adam, reser genom tiden och hamnar på en fårfarm i staten New York. De är nakna och förvirrade, utan skam och fördömda. De interagerar med fåren, lär sig att var människa för att slutligen dö.

Verket är inspirerat av Jacques Derridas skrift *The Animal That Therefore I Am*, (2008) som utgår från skapelseberättelsen för att diskutera nakenhet, skam och det djuriska. Författaren refererar också till sin egen erfarenhet av att naken bli iakttagen av sin katt, vilket leder till en diskussion om djurs medvetande i västerländsk idéhistoria, i bibeln samt Descartes och Levinas tankar om hur djur representeras inom filosofin. Med humor och finess sätter Lenore Malen fingret på vårt mentala avstånd till icke-mänskliga djur. Nio korta scener mejslar ut sårbarheten hos fåret och dess genomgripande kännedom om jorden och döden, perspektiv som vi människor skyggar för och har svårt att omfatta.

Lenore Malen (f. 1944) är New York-baserad interdisciplinär konstnär. Utbildning: B.A. Skidmore College, MA (Konsthistoria) University of Pennsylvania samt studier på the School of Visual Arts, NY. År 1999 skapade hon "The New Society For Universal Harmony." Soloutställningar och performances: Studio 10, Brooklyn NY, USA, Wesleyan University, Tufts University, Skidmore College, Slought Foundation, Cue Art Foundation, Omi International Art Center, Grupp, USA; Mediations Biennale, Poznan, Poland, Akademie der Künste, Berlin, Tyskland, Martin-Gropius-Bau, Berlin, Tyskland. Stipendier: Guggenheim Foundation Fellowship och NYFA samt NYSICA pris i interdisciplinär konst. Malen är Lärare i Art, Media and Technology (MFA) på Parsons/The New School i New York City.

Lenore Malen is a filmmaker, writer and teacher who for twenty years has been investigating our relationship to non-human animals through the mediums of video installation, film and photography. *Eve in Sheepland*, 2019, falls into the genre of ecological science fiction, probing through fantasy human accountability to the environment and animal life.

Eve is a dark comedy filmed as a live unscripted performance in the dense format of a silent movie. Two characters, Eve and Adam, time travellers, find themselves on a sheep farm. Naked, unashamed, befuddled and doomed, they interact with the sheep, they learn to be human and die.

The film is inspired by Jacques Derrida's 2008 book *The Animal That Therefore I Am* that begins with the curious tale of Genesis with nakedness and shame and the question of the animal. The author juxtaposes his inquiry with an experience of his own nakedness as observed by his cat. This leads him on a philosophical journey through Western culture, the Bible and philosophy from Descartes to Levinas on the subject of animal consciousness and representations of the animal in philosophical thinking. In an elegant and humorous way Lenore Malen points to our own estrangement from non-human animal life. Nine short scenes reveal the sheep's bodily vulnerability as well as their profound knowledge of earth and death that we humans find too much to bear.

Lenore Malen (b. 1944) is a New York based interdisciplinary artist. Education: BA from Skidmore College, MA (Art History) from University of Pennsylvania, and studies at the School of Visual Arts, NY. In 1999, she founded "The New Society for Universal Harmony". Solo shows and performances: Studio 10, Brooklyn NY, USA; Wesleyan University; Tufts University; Skidmore College; Slought Foundation; Cue Art Foundation, USA; Omi International Art Center. Group exhibitions: Mediations Biennale, Poznan, Poland; Academie of Arts, Berlin, Germany; Martin-Gropius-Bau, Berlin, Germany. Grants: Guggenheim Foundation Fellowship, and NYFA, and the NYSICA award for interdisciplinary art. Malen teaches Art, Media and Technology (MFA) at Parsons/The New School in New York City.

EVA KLASSON (SE)

Parasites, 1978

Gelatinsilverfotografier, Courtesy Borås Konstmuseum

Gelatin silver photographs, Courtesy Borås Art Museum

I mitten på 1970-talet skapade konstnären Eva Klasson flera banbrytande fotoserier i Paris. Genombrottet kom med serien *Le troisième Angle*, vars arbetsmetod innebar att sökaren utslöts och konstnären själv fokuserade på sin kroppsliga närvaro framför kameran. Arbetet kom till parallellt som Cindy Sherman skapade sina *Untitled Film Stills* i New York. Omedvetna om varandra delar de båda fotograferna ett undersökande av genusroller i relation till film och reklam, men i Klassons fall handlar det mindre om en persona än en fysisk och mental insikt om kroppen som materia, eller form bland andra former.

I Serien *Parasites* har konstnären arbetat med en flädd hare och sin egen kropp i extrema närbilder eller vridna och beskurna kompositioner. På ett plan likställer hon sin egen kropp med det utsatta djuret, för att gestalta smärta, men också kroppens sårbarhet. Begreppet ”parasiter” associeras lätt till 1930-talets rashygieniska retorik och rangordning av folkgrupper. På liknande sätt bedrivs det idag forskning inom Animal Studies kring antropocentriska hierarkier av arter, där sällskapsdjur och boskap aldrig jämfälls med fåstingar eller andra så kallade skadedjur. Eva Klasson valde som ung lovande fotograf att hoppa av sin internationella fotokarriär, men har på senare år fått ny uppmärksamhet. Eva Klasson heter numera Amiteera Birina Seyunte och delar sin tid mellan Sverige och Uganda. Genom sin andliga övertygelse, och tanken om karma, är hon idag vegetarian samt pacifist och tar därmed avstånd från att döda djur.

Eva Klasson (f. 1947) från Borås, verksam i Uganda och Borås. Utbildning: På Christer Strömholms fotoskola i Stockholm under några veckor samt självlärd som mode- och reklamfotograf. Utställningar i urval: Centre George Pompidou, Paris, Frankrike 1977, Musée d'art moderne de la ville de Paris, Frankrike, Canon Gallery Geneve, Schweiz, Konsthallen Hishult Sverige 2010, Abecita konstmuseum Sverige 2015, Galleri CF Hill Stockholm Sverige 2019. Representerad: Borås konstmuseum, Abecita konstmuseum, Borås Sverige, Ystads konstmuseum, Göteborgs konstmuseum, Hasselbladsstiftelsen, Göteborg Sverige, Moderna museet, Stockholm Sverige.

In the Mid-1970s, the artist Eva Klasson created several pioneering photographic series in Paris. Her breakthrough came with *Le troisième angle*, a series of pictures taken without a view-finder, in which the artist herself focused on her bodily presence before the camera. This work was made around the same time that Cindy Sherman made her *Untitled Film Stills* in New York. Unaware of each other, the two photographers share the same scrutinising of gender roles in relation to movies and advertising, although Klasson is less concerned with the persona and instead focuses on a physical and mental exploration of the body as matter, or a shape among other shapes.

In the *Parasites* series, the artist studies a skinned hare and her own body in extreme close-ups or twisted and cropped compositions. On one level, she puts her own body on an equal footing with the vulnerable animal, to describe pain, but also the body's susceptibility. The word "parasites" readily brings to mind the rhetoric of 1930s eugenics and its hierarchical attitude to peoples. Similarly, researchers in Animal Studies today are looking at anthropocentric hierarchies of species, where pets and livestock are never placed on an equal footing with tics or other so-called vermin. Eva Klasson chose to end her international career while still a young, promising photographer, but she has gained new recognition in recent years. Her name is now Amiteera Birina Seyunte, and she divides her time between Sweden and Uganda. Due to her spiritual beliefs and ideas about karma, she is now a vegetarian and a pacifist and is thus against the killing of animals.

Eva Klasson (b 1947) from Borås (Sweden), works in Uganda and Borås. Education: Christer Strömholm school of photography in Stockholm for a few weeks, and a self-taught fashion and advertising photographer. Selected exhibitions: Centre George Pompidou, Paris, France (1977); Musée d'art moderne de la ville de Paris, France; Canon Gallery, Geneva; Konsthallen Hishult, Switzerland (2010); Abecita Art Museum (2015); Galleri CF Hill, Stockholm, Sweden (2019); Represented in collections: Borås Art Museum, Sweden; Abecita Art Museum, Borås; Ystads Art Museum, Sweden; Gothenburg Art Museum, Gothenburg, Sweden; Hasselblad Foundation, Gothenburg, Sweden; Moderna Museet, Stockholm, Sweden.

MAUREEN GRUBEN (CA)

Fresh Artifact, 2017

Resin (gjutmassa), stål, kopparspik, tejp och vax

Cast resin, steel, copper nails, tape and wax

Stitching My Landscape, 2017

Videoinstallation 6.10 min / Video installation 6.10 min

Maureen Gruben besitter en intim materialkänsla, där hon i sina arbeten delar upp och sammanfogar olika organiska och industriella material, relaterade till sin identitet som inuvialuk. Isbjörnpäls, inälvor från vitval, sälskin samt alger möter resin, vinyl, bubbelplast och metalltejp. I verken sammantvinnas kritiska samband mellan de västra arktiska territorierna och globala miljöfrågor, samt kulturella uttryck. Gruben är född och uppvuxen i Tuktoyaktuk, Nordvästterritorierna. Den smältande isen är ett återkommande tema, Organiska miljögifter (POPs), samt rätten för urfolk att kunna fortsätta utöva jakt är ett återkommande tema. Gruben's arbeten är färgade av aktivism, samtidigt som de ger utrymme för materialen att tala själva.

Verket *Fresh Artifacts* består av tre hängande avgjutningar i resin från en "Foxy stretcher", vilken tillhörde konstnärens far Eddie Gruben, känd som regionens mest framgångsrika pälsjägare. Han kunde han ha så många som 500 fallor utsatta mellan Tuktoyaktuk och Baillie Island—ett avstånd runt 200 kilometer—vilka han gillrade och bevakade med sitt hundspann. Här finns även den romerska siffran IV, vilket Eddie Gruben använde som märkning på sina redskap, sedan han tilldelas denna siffra som barn på internatskola. Verket *Fresh Artifacts* handlar inte om att bevara ett objekt i sig, utan alla komplexa minnen som kan associeras till detta objekt.

Stitching My Landscape är en Land Art-installation som består av III pimplingshål som bundits samman av ett rött kläde på en yta som sträcker sig 300 meter över det frusna havet vid Tuktoyaktuk. Konstnärens performativa rörelse över isen, från ett hål till ett annat, visar både på uthållighet och tillgivenhet. Mönstret refererar

Inuvialuk artist Maureen Gruben employs an intimate materiality as she disassembles and re-combines disparate organic and industrial elements. Polar bear fur, beluga intestines, seal skins and gathered kelp encounter resins, vinyl, bubble wrap and metallic tape, forging critical links between life in the Western Arctic and global environmental and cultural concerns. Gruben was born and raised in Tuktoyaktuk, Northwest Territories. Frequently addressing themes such as melting ice, Persistent Organic Pollutants (POPs), and the rights of indigenous hunters to maintain their way of life, Gruben's practice is permeated with activism while at the same time allowing generous room for her materials themselves to speak.

Fresh Artifacts (2017) consists of three suspended resin casts taken from a wooden foxstretcher used by Maureen's father, Eddie Gruben. Renowned as the region's most successful trapper, Eddie would often have as many as 500 traps in a line stretching from Tuktoyaktuk to Baillie Island—a distance of roughly 200 kilometres—which he set and checked with a dog team. As a boy he was sent to residential school and was assigned the number four as a "student number"; throughout his life he inscribed many of his important possessions with the Roman numeral "IV." *Fresh Artifacts* works to preserve not an object itself, but the many complex memories that can become associated with an object.

Stitching My Landscape (2017) is a land art installation consisting of III ice fishing holes connected with red broadcloth over a 1000ft expanse of frozen ocean surrounding Tuktoyaktuk. The artists' solo, performative process of rolling the cloth across the ice from hole to hole was an act of endurance and of careful devotion as her body physically generated the familiar pattern both of raw stitching, and the beautifully worked 'delta

till den dekorativa sömnad som återfinns på Inuvialuit parkas. Den röda zigzagen mot den snöklädda isen refererar till livsstilens hållbarhet, styrkan i samhället och hur platsen i sig kan ha en helande effekt.

Maureen Gruben (f. 1963) är baserad i Tuktoyaktuk, Kanada, Nordvästterritorierna. Utbildning: BFA i bildkonst från University of Victoria 2012. Kelowna Okanagan College of Fine Arts. Fine Arts and Creative Writing, samt Certificat i Indigenous Political Development & Leadership. Solutställningar i urval: Vancouver's grunt gallery, Libby Leshgold Gallery, Vancouver, BC, Kanada; Mariona Scott Gallery, Vancouver, Kanada. Grupputställningar i urval: Anchorage Museum, Alaska, USA; Vancouver Art Gallery, Vancouver, BC, Kanada. Priser: Kelowna's En'owkin Centre, Eliza Jane Maracle Award samt deras Overall Achievement Award. Elizabeth Valentine Prangnell Scholarship Award.

trim' that adorns Inuvialuit parkas. With a simple aesthetic of white, snow-covered ice and red lines that zigzag across the landscape the work simultaneously evokes subsistence lifestyle; the strength of community; and the potential for healing, and being healed by, the land.

Maureen Gruben (b. 1963) is based Tuktoyaktuk, NWT, Canada. Education: BFA in Fine Arts from the University of Victoria (2012). Kelowna Okanagan College of Fine Arts. Fine Arts and Creative Writing, and a Certificate in Indigenous Political Development and Leadership. Selected solo shows: grunt gallery, Vancouver, BC, Canada; Libby Leshgold Gallery, Vancouver, BC, Canada; Selected group exhibitions: Anchorage Museum, Anchorage, WA, USA. Vancouver Art Gallery, Vancouver, BC, Canada. Awards: Kelowna's En'owkin Centre, the Eliza Jane Maracle Award, and the Overall Achievement Award. Elizabeth Valentine Prangnell Scholarship Award.

REBECCA DIGBY (SE)

Nature Clip Object Concert, 2018–2019
Videoinstallation / Video installation

Konstnären Rebecca Digby har en bakgrund som kompositör, musiker och performancekonstnär. I verket *Nature Clip Object Concert* har hon skapat en konsertsituation där fyra personer förenas i en sällsam kombination av harmoni och disharmoni. Blickar, poser och samhörighet med ett instrument är en del av berättelsen, en jag-utsaga. En annan är just för-mågan, eller snarare oförmågan, att relatera till och ingå i något större. Idén till verket uppstod när David Attenboroughs BBC-serie *Blue Planet II* sändes. Genom ny teknologi presenterades här häpnadsväckande närbilder av jordens djurliv. I verket har naturscener från olika typer av digitalt filmmaterial omvandlats till instrument och melodier som remixats. De blir en illustration av en samtida digital kultur, som i sin hackighet kan erbjuda extrem fördjupning, men också skapa kunskapsluckor. Rebecca Digby belyser den instrumentella syn vi ofta har på naturen, där naturupplevelser får agera spegel åt en mänsklig subjektivitet. Vad gör vi med den nyvunna kunskap som serveras oss via

The artist Rebecca Digby has a background as a composer, musician and performance artist. In the work *Nature Clip Object Concert*, she creates a concert situation in which four people are united in a singular combination of harmony and disharmony. Glances, poses and interacting with an instrument form one part of the narrative, a statement about who they are. Another part is the very ability, or inability, to relate to or belong to a larger context. The inspiration for the work came when she watched David Attenborough's BBC series *Blue Planet II*, in which new technology made it possible to present astonishing close-ups of animal life on earth. In this work, nature clips from a variety of digital material are transformed into instruments and remixed melodies, becoming an illustration of a contemporary digital culture, whose stuttering can deepen the experience but also cause knowledge gaps. Rebecca Digby highlights our often instrumental attitude to nature, where wildlife serves as a projection surface for human subjectivity. How do we use the newly-won knowledge served to us on the internet and TV? And can we ever feel that

internet och i TV-soffan? Och kan vi någonsin uppleva att vi är en del av den materialitet och organiska massa som omger oss?

Rebecca Digby (f. 1987) är baserad i Stockholm. Utbildning: MA 2017 i bildkonst på Kungliga konsthögskolan, samt BA 2015 från samma institution, (Inkluderat en utbytestermi- n på Islands konstakademi, Reykjavik 2016). Utställningar och performance inkluderat solo., Moderna Museet, Stockholm, Sverige; SOMA, Mexiko City, Mexiko; Strindbergs Intima Teater, Stockholm, Sverige; Kling og Baeng, Reykjavik, Island; Inkonst, Malmö, Köttinspektionen, Uppsala, Sverige; Romantso, Aten, Grekland; The Make Out Room, San Francisco, USA. Residens: SOMA Summer, Mexiko City, ZK/U Berlin. Stipendier i urval: Hellström-Linds stipendium.

LARS BRUNSTRÖM (SE)

Apes and Crows / *Apes and Crows*, 2019
Skulptur i blandteknik / Sculpture, mixed media

Lars Brunströms finstämda mekaniska skulpturer i silikon, syntetpäls och med stålskelett är noggrant modellerade. Varje rörelse har kalibrerats för att i sitt långsamma tempo uppnå en närmast hypnotisk effekt, ett eget mentalt rum att sjunka in i. Hyenor, gamar eller sengångare, varelserna är som hämtade från dystopiska science-fictionskildringar, ensamma, utsatta, men med något mänskligt över sig. Konstnären Lars Brunström är specifikt intresserad av hur djur blir projektyta för människors känslor. I makakens ansikte kan vi läsa in sorg, förlust och eftertanke. Gränsen mellan vad som är artspecifika uttryck och våra antropocentriska projektioner är svår att dra. Vad vi vet är att primater, t ex schimpanser har visat beteende som ger uttryck för att de sörjer sina döda, eller att de räddar flockmedlemmar om de kan. Det nyproducerade verket blir också en spegling av rädslan att tränga sig på och göra eller säga något fel, reflektionens förbannelse gentemot instinkten.

Lars Brunström (f.1973) bor och verkar i Stockholm. Utbildning: MA i fri konst från Malmö Konsthögskola 2002. Utställningar separat: Galleri 21, Malmö, Sverige; Ystads konstmuseum, Sverige; Åbo konstmuseum, Finland; Tegen 2, Stockholm Sverige; Växjö konsthall, Sverige. Utställningar Grupp: Tröndelag Senter for samtidskunst, Trondheim, Norge; Bonniers konsthall, Stockholm, Sverige; Galleri Tomassen, Göteborg, Sverige. Stipendier i urval. Maria Bonnier Dahlins stipendie, IASPIS.

we are part of the materiality and organic mass surrounding us?

Rebecca Digby (b. 1987) is based in Stockholm. Education: MA in Fine Art (2017) from the Swedish Royal Institute of Art, and a BA (2015) from the same institution (including one term as an exchange student at the Iceland Academy of Arts, Reykjavik, in 2016). Exhibitions and performances, including solo shows: Moderna Museet, Stockholm, Sweden; SOMA, Mexico City, Mexico; Strindbergs Intima Teater, Stockholm, Sweden; Kling og Baeng, Reykjavik, Iceland; Inkonst, Malmö, Sweden; Köttinspektionen, Uppsala, Sweden; Romantso, Athens, Greece; The Make Out Room, San Francisco USA. Residence: SOMA Summer, Mexico City, Mexico; ZK/U Berlin, Germany. Selected grants: The Hellström-Lind grant.

Lars Brunström's finely-tuned mechanical sculptures in silicone, fake fur and with steel skeletons are meticulously modelled. Every slow movement is calibrated to achieve a veritably hypnotic effect, a separate mental space to sink into. Hyenas, vultures or sloths, creatures seemingly sprung from dystopian sci-fi movies, solitary, exposed, but with a humanness about them. Brunström is particularly fascinated by how we project human feelings on animals. We read sorrow, loss and contemplation into the face of a macaque. The typical expression of a species and our anthropocentric projections are hard to tell apart. What we do know about primates such as chimpanzees is that they express grief and that they try to rescue members of their flock. The recent work *Apes and Crows* is also a reflection of the fear of intruding and doing or saying the wrong thing, the curse of reflection as opposed to instinct.

Lars Brunström (b. 1973) lives and works in Stockholm. Education: MA in Fine Art from Malmö Art Academy (2002). Solo shows: Galleri 21, Malmö Sweden; Ystad Art Museum, Ystad, Sweden; Turku Art Museum, Turku, Finland; Tegen 2, Stockholm, Sweden; Växjö konsthall, Växjö, Sweden. Group exhibitions: Tröndelag Centre for Contemporary Art, Trondheim, Norway; Bonniers konsthall, Stockholm, Sweden; Galleri Tomassen, Gothenburg, Sweden. Selected grants: The Maria Bonnier Dahlin scholarship, IASPIS.

SAARA EKSTRÖM (FI)

Body All Eyes, 2018

Video 14:39 min

Med himlakroppen som bas har konstnären Saara Ekström skapat ett videoverk som kretsar kring seendet och fågeln som mytisk varelse nära gudarna. I den finkalibrerade svartvita 8 mm-filmen ställs såregna fågelmasker från ursprungsbefolkningen i Nordamerika mot modern flygteknologi. Maskerna med korpar, örnar och ugglor som totemdjur har använts vid rituella resor genom tid och rum.

Mönsterbilder från fjäderdräkter och flygplan smälter samman och det är osäkert var vi befinner oss, både geografiskt och tidsmässigt. Ekström intresserar sig för det okulära som ett överordnat sinne och ett maktmedel i vår kultur och hur rovfågeln skarpa blick och navigeringsförmåga också tycks stå modell inom militärt flyg. De högteknologiska miljöerna är i sin estetiska utformning samtidigt kalla, utarmade och andefattiga på något vis. Här finns inte längre ett givande och tagande mellan mänskliga och djurliv, utan en exploatering, något som exemplifieras med kanariefåglar. Placerade i burar har de använts som varningsindikatorer för giftgaser vid gruvsdrift. Med ett associativt bildspråk lyfter Ekström fram många av de ödesmättade känslor och utmaningar som dagens samhälle står inför vad gäller klimat och miljö. I videoverket får dansaren Oona Kivelä, iförd ugglemask, en överbryggande funktion. Hon kanaliserar längtan efter förbundet med gudarna och naturen. Hon är både djur, mänskliga och maskin. Kropp och impuls.

Saara Ekström (f.1965) är uppväxt och verksam i Åbo, Finland, och verksam inom video och fotografi. Utbildning: Åbo konstakademi, Finland, 1986, Northern Arizona University, USA, 1997. Separatutställningar i urval: Ars Nova – Museet för historia och nutidskonst, Åbo, Finland; Galleri Sinne, Helsingfors, Finland; Youkobo Art Space, Tokyo, Japan; Bildmuseet, Umeå, Sverige; Amos Andersons konstmuseum, Helsingfors, Finland; Kiasma – Museet för nutidskonst, Helsingfors, Finland. Grupputställningar i urval: Carnegie Art Award 2010, National Gallery of Iceland, Reykjavik; Grand Palais, Paris, Frankrike; Kunstmuseum Bonn, Tyskland; Ludwig Museum, Koblenz, Tyskland; Tokyo Metropolitan Museum of Photography, Japan. Priser: AVEK-award, The Finnish Media Art Prize, samt nominerad till Ars Fennica Prize och Carnegie Art Award.

With celestial bodies as her starting point, the artist Saara Ekström created a video on seeing and the bird as a mythical creature in communion with the gods. This finely honed 8 mm film juxtaposes enigmatic bird masks from indigenous peoples in North America with modern aviation technology. Totem masks of ravens, eagles and owls have been used for ritual voyages in time and space.

Patterns and images of feather costumes and aeroplanes are merging, causing uncertainty of our geographical and temporal whereabouts. Ekström explores vision as a subordinate sense and a means of power in our culture, and how birds of prey, with their sharp eyes and navigation skills seem to have been a model for military aircraft. The high-tech settings seem depleted, cold and soulless in their aesthetic design. The exchange between humans and animals is replaced by exploitation, embodied and epitomized by canary birds taken down the mines in cages and used as indicators of poisonous fumes. With associative imagery, Ekström emphasizes many of the ominous emotions and challenges facing society today with regard to climate change and the environment. In the video work, the dancer Oona Kivelä in an owl mask has a bridging function, channeling our longing for communion with the gods and nature. She is both animal, human and machine. Body and impulse.

Saara Ekström (b. 1965) lives in Turku, Finland, and works with film and photography. Education: Turku Academy of Art, Finland (1986), Northern Arizona University, USA (1997). Selected solo shows: Ars Nova – Museum of History and Contemporary art in Turku, Finland; Galleri Sinne, Helsinki, Finland; Youkobo Art Space, Tokyo, Japan; Bildmuseet, Umeå, Sweden; Amos Rex, Helsinki, Finland; Kiasma, Helsinki, Finland. Selected group exhibitions: Carnegie Art Award 2010; National Gallery of Iceland, Reykjavik; Grand Palais, Paris, France; Bonn Art Museum, Bonn, Germany; Ludwig Museum, Koblenz, Germany; Tokyo Metropolitan Museum of Photography, Tokyo, Japan. Awards: AVEK-award, The Finnish Media Art Prize, and nominated for the Ars Fennica Prize and the Carnegie Art Award.

GUNNHILDUR HAUKSDÓTTIR (ISL/DE)

Borderline Human – Milk River Valley, 2018–2019

Mixed media installation och performance

mixed-media installation and performance

Gunnhildur Hauksdóttir arbete grundar sig i en post-konceptuell konst, som influerats av en isländsk uppväxt nära djur och natur. Återkommande teman i arbetena är animalistiska aspekter av att vara människa, rädsla, överlevnadsinstinkter och hur vi människor interagerar med djur och annat levande. Verket *Borderline Human – Milk River Valley* kretsar kring flera av dessa frågor. Tillsammans med ett forskarteam av primatologer och beteendevetare från Barret-Henzi Lab samt neurologen Sergio Pellis, vid Lethbridge University i Kanada, reste Hauksdóttir förra året till Karoo, en semi-öken i Sydafrika för att observera de flockar av vilda sammetsapor som bor där och de forskare som följer dem. Vad driver människor att spendera månader och år nära en flock apor?

Under fältstudierna blev hon influerad av den sydafrikanske advokaten och naturlyrikern Eugène N. Marais och hans forskningsmetoder. Hans bok *The Soul of the Ape*, som troligtvis skrevs på 1920-talet, är ett tidigt och originellt försök att se likheter mellan primater och människor, t ex vad gäller driftsliv, samt de sociala mekanismer och funktionen som finns

Gunnhildur Hauksdóttir's practice is rooted in post-conceptual art informed by her upbringing in proximity with nature and domestic animals. Some of the reoccurring themes in her practice are the animalistic aspects of being human, fear, survival instincts, and how we interact with animals and earth beings. The work *Borderline Human – Milk River Valley* addresses these subjects. Last year, Hauksdóttir accompanied a research team of behavioural scientists from the Barret-Henzi Lab at the Lethbridge University to the Karoo, a semi-desert region in South Africa. She was allowed to observe troops of wild vervet monkeys that live there and the researchers who follow them. What drives people to spend months and years near a flock of primates?

During the field studies she became influenced by the South African lawyer and nature lyricist Eugène N. Marais and his approach to research. His book *The Soul of the Ape*, presumed to have been written in the 1920s, is an early and original attempt to find similarities between primates and humans, in their urges, their social mechanisms and structures of habitats. Marais' approach is characterised by earnest sense of wonder. In

i ett habitat. Marais arbete präglas av en genuin förundran. I installationen presenteras delar av Hauksdóttir material, analyserat i olika beståndsdelar och medier som teckning, skulptur, 360° bildmaterial, en audiokomposition av fältinspelningar, och slutligen en performance.

Centralt i installationen är den sociala dynamik som finns mellan individer inom flocken, den mänskliga interaktionen med naturen, samt hennes egen strävan att lära känna och förstå aporna. Under vernissagedagen framförs en performance tillsammans med dansaren Saga Sigurðardóttir. Duon försöker på ett intuitivt sätt överskrida det mänskliga genom kognitiva och fysiska förslag, formade av primaternas språk och rörelser.

Gunnhildur Hauksdóttir (f.1972) är och uppvuxen på Island samt verksam i Reykjavik och i Berlin, Tyskland. Utbildning: Sandberg Institute (MFA) i Amsterdam, Nederländerna 2006 och har sedan dess varit en medlem i Dieter Roth Academy. Hon var även chef på Living Art Museum i Reykjavik 2011–2014. Separatutställningar i urval: Terminal 01, Postwerk, Berlin, Tyskland; Hošek Contemporary, Berlin, Tyskland; Nationalgalleriet, Reykjavik, Island. Grupputställningar, performances i urval: Gróttu Lighthouse, Reykjavik, Island; Galt Museum, Lethbridge Kanada; Palazzo Trevisan degli Ulivi, Venedig, Italien; Kunstmuseum Liechtenstein. Stipendier och residencies i urval: LIA Leipzig International Art Program; Level2, Lichen Lab och UofL Art Gallery i Lethbridge, samt Barret-Henzi Lab vid University of Lethbridge, Kanada.

her installation, Hauksdóttir presents some of her findings, through explored and working with various components and media, such as drawing, sculpture, raw 360° footage, audio compositions from field recordings and ultimately the performance medium.

The base for the installation is set in the social dynamics between individual personalities within troops of monkeys, the human interactions with the natural world and her own efforts to get to know the vervets and gain insights into their plight. In the performance at the opening, in collaboration with the dancer Saga Sigurðardóttir, the duo intuitively attempt to transcend their humanness with suggestions of the cognitive and the physical informed by the movements and language of the primates.

Gunnhildur Hauksdóttir (b. 1972) was born and grew up in Iceland and works in Reykjavik and Berlin. Education: MFA from the Sandberg Institute, Amsterdam (2006); member of the Dieter Roth Academy. She was the director of the Living Art Museum in Reykjavik in 2011-2014. Selected solo shows: Terminal 01, Postwerk, Berlin, Germany; Hošek Contemporary, Berlin, Germany; National Gallery, Reykjavik, Iceland. Selected group exhibitions and performances: Gróttu Lighthouse, Reykjavik, Iceland; Galt Museum, Lethbridge, Canada; Palazzo Trevisan degli Ulivi, Venice, Italy; Kunstmuseum Liechtenstein. Selected grants and residencies: LIA Leipzig International Art Program; Level2, Lichen Lab and UofL Art Gallery in Lethbridge, and Barret-Henzi Lab at the University of Lethbridge, Canada.